

Protiklady v praxi

Říká se, že protiklady se přitahují, zcela něco jiného jsou pak protiklady v praxi, když někdo něco jiného říká a něco jiného dělá, třeba proto, aby měl klid od šéfa. Takové protiklady, ale nemusí vždy dopadnout úplně dobře.

Všichni jste asi slyšeli, jak nám tady v Kensingtonu vyhořel nedávno obrovský mrakodrap, číslo těch, co při požáru přišli o život se blíží stovce a těch, co přišli o svůj domov daleko převyšuje tisíce. Tenhle požár není zdaleka ojedinělý, jen je největší, tak se o něm nejvíce píše a nejvíce ví.

Čtyři dny před katastrofou v Kensingtonu, vyhořel dům v Goldersgreeně, o život tentokrát přišel jenom malý pejsek čivava jménem Daysi, která svým štěkotem probudila celou rodinu, v neděli ráno, když požár vypukl, a tak obyvatelé domu měli dostatek času se před ohněm zachránit, nebýt tedy malé čivavy, mohl se počet mrtvých rozšířit o další čtyři, bohužel jako v nějakém Simpsonovic seriálu, to zaplatila životem právě čivava Daysi, na kterou prchající rodina v tom zmatku, jaksí pozapomněla. Po smrti pak byla vyhlášena hrdinkou dne, fungující lépe než kdejaký požární alarm.

Napadá mě otázka, jak k těmto dvěma požárům vůbec mohlo dojít, když například v našem domě máme protipožární kontroly minimálně jednou do měsíce a to si nemyslím, že bydlíme v nějakém prominentním a nebo vysoce hořlavém domě...opravdu nemáme jediný speciální důvod, proč by se na nás kontroloři z protipožární ochrany museli zaměřit. Náš dům je stejný jako miliony dalších, docela obyčejný a přesto se nám, minimálně jednou do měsíce, rozkvílí uši trhajícím zvukem, při zkoušce funkčnosti požárních alarmů. Ani bicykle nemůžeme trvale parkovat na chodbě, která je dosti široká, že by tu mohla vést dvoupruhová silnice. Chodba byla vyhlášena za únikový prostor při náhlém požáru, takže je lepší, když nám kola někdo ukradne při parkování na ulici, než když se o ně někdo přerazí při potenciálním ohni. Jsem zcela přesvědčena, že tyto pravidelné, velice striktní protipožární kontroly "zpříjemňují" život mnoha lidem tady v Londýně.

Takže, jak vidíte otázka, jak může docházet k takovým neštěstím, je zcela na místě a oprávněná. V případech obou požárů jsem se dočetla, že nefungovaly požární alarmy, jak je to možné, při těhle neustálých kontrolách, mě zcela uniká. Jediným vysvětlením je člověk, lidský faktor. To, že mrakodrap vyhořel kvůli lidské nedbalosti, o tom se hodně spekuluje, krom špatného materiálu, který byl použit na zateplení, tu podle mě selhal i faktor kontrolorů, kteří možná nebyli tak striktní, jako ti co chodí k nám. Ti, co nám vyhazují kola na ulici a nadávají, že si přes chodbu táhnem intrnetové přípojky.

Z obou těchto událostí mám pocit zbytečnosti a velkého zmaru a jsem přesvědčena, že oběma katastrofám se dalo zcela jednoduše předejít, třeba tím, že by někdo zkontroloval požární alarmy tak jako je kontrolují u nás, bohužel to byla asi jiná parta kontrolorů a kontrola všech požárních alarmů ve vysokém mrakodrapu jim přišla vysilující, natolik vysilující, že si jí odškrtli v papírech, jako provedenou a šli s klidem někam na jedno orosené. I když mě chlapíci, co se snaží tvrději vystrkat můj bicykl před dveře na ulici někdy opravdu štvou, jsem k nim po těch všech událostech mnohem tolerantnější. Buďme rádi, že k nám chodí takový, co svou práci dělají pořádně, někdy až moc, ale je to určitě lepší, než jejich protiklad a druhý extrém.

Čím víc kontrol, tím víc požárů

Byly doby, kdy k nám domů nechodily žádné protipožární kontroly, osm let, co bydlíme stále ve stejném domě, jsme měli jeden požární alarm v kuchyni a to bylo všechno, osm let jsme tak v klidu žili a nikoho ani nenapadlo, že nejsme zcela v bezpečí, proti ohni a hlavně nikde nehořelo, nebo alespoň ne tak často a tak ve velkém.

Je tomu v těchto dnech přesně rok, co k nám začali chodit protipožární kontroly a hned, že nemáme ty správné dveře...., Celé generace v tomhle dvě stě let starém domě, používaly stejné dveře a najednou se přišlo na to, že jsou nevyhovující, a tak se vyměňovaly. A to se všim, co k tomu patří, s tím, že bydlíte chvíli bez dveří, než vám namontují nové, ty správné a každý, kdo je okolo, k vám může na návštěvu.

Pak přišli s tím, že jeden požární alarm v kuchyni je málo, že nestačí, že musí být namontován v každém pokoji. A tak nám na strop přibyla nevzhledná boule, která si žije svým vlastním životem a spouští se samovolně, takže vás kdykoli, bez vážného důvodu může v noci probudit vysoký, ohlušující ječák, který jde utišit jen brutálním vytržením kabelu ze zásuvky.

Celá situace vygradovala na jaře, kdy chodba před naším pokojem byla prohlášena za protipožární koridor a tudíž musela být zbavena všech věcí, které by bránily úprku před vzniklými plameny. Dva pánové v oblecích- protipožární kontrola, nám vyhodili bicykle na ulici, bicykle, které jsme na té chodbě, bez problémů parkovali, osm dlouhých let, bez toho, aniž by to někomu vadilo.

A pak začaly pravidelné protipožární kontroly, pravidelné zkoušky těch nově namontovaných alarmů, pouštění z uzdy do volného prostoru zvuku, se kterým by se daly prorážet tunely do žulové skály....

A na konci toho všeho se v novinách dočtu, o největším požáru v Londýně za posledních minimálně padesát let, při kterém zemřelo kolem sto lidí a tisíce přišli o domov.

O čtyři dni před tím se dočtu zase v jiných novinách, že pár zastávek patrového autobusu od nás, vyhořel rodinný domek. Požární alarmy nefungovaly..., celá rodina by byla uhořela, kdyby je neprobudil domácí mazlíček- čivava Daysi.

Tak mě automaticky napadá otázka, proč?

Jak je to možné?

Všude v domácnostech se zpřísnila protipožární opatření, za poslední rok o sto procent , ale zároveň jsme tu nikdy neměli takové požáry jako teď, rozhodně né tak velké, při kterých by zahynulo tolik lidí. Můžou tyto dva aspekty spolu nějak souviset? Pokládám si otázku.

Mají snad proti požární kontroly kontraproduktivní efekt?

Stejně kontraproduktivní, jako když na chodníku leží psí exkrement a všichni se mu úspěšně vyhýbají, sotva však na něj ukážete, začnete na něj upozorňovat, postavíte kolem něho ohradu, budete se divit, kolik lidí do něho najednou šlápne.

Všichni se najednou začali věnovat protipožární bezpečnosti, začaly se provádět kontroly, mnohdy šlendriánsky, že bylo lepší, když takové kontroly vůbec nebyly, začaly se montovat alarmy rovněž šlendriánsky, takže mnohdy nefungují a lidé se v tom všem začali cítit příliš bezpečně, takže přestali dávat pozor, být ve střehu. Máme přece alarmy, požární dveře, kontroly i koridory, tak se přece nemůže nic zlého stát.